

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΡΑΜΑ

Του HENRI DE RÉGNIER

"Επιπε σιωπηλός, ολομόναχος με κάτι σαν μισανθρωπιά χυμένο σ' όλη του τη στάση και την έκφραση. Ποτέ άνθρωπος δεν είχε πει τόσο πολύ στην μικρή αίθουσα του καφενείου Φλοριάν όπου οι Βενετιάνοι δεν παίρνουν παρά μόνον παγωτά και σιρόπια ή ακίνδυνα γλυκερά ποτά. Ήταν ένας άνθρωπος μεσόκοπος μάλλον, ντυμένος με άρχετη κομψότητα. Παρακολουθούσα τās κινήσεις τών χειρών του, τά όποια ήσαν ώραια. Μιά λεπτή φριξιάσε τά ετάρασε, όταν από τη μία ή την άλλη μοκιάλια που ήσαν τοποθετημένες μπροστά του στό τραπέζι, έχυνε στό ποτήρι του τά διαφορετικά των ποτά. "Επιπε σαν ένας που θέλει ανακατώνοντας δυνατά ποτά νά περιπέση όσο το δυνατόν γληγορώτερα στην λήθη της μέθης. Και ήταν σās βεβαίωνω, ένα θέαμα πολύ περιεργο, στην έρημη σάλα του καφενείου την ώρα εκείνη, ό άνθρωπος αυτός που μεθοκοπούσε έτσι, γιά νά πνίξη σέ μιάν εκούσια μέθη καμιά σκληρήν ανάμνηση ή γιά νά ξαναύρη στό πιωτό κάποια χαμένη χαρά...

στη νεκρική αυτή πόλι. Είπε τρομερά σιωπηλή ή νύχτα άπόψε και ό κρότος ενός σώματος που θά πέφτη στό νερό θ' άντηχήση επ' άπειρον. Θά τον άκουσης στόν όπνο σου 'Ιουλιέττα ;"

Τό καφενείο Φλοριάν της Βενετίας, μένει άνοιχτό όλη την νύχτα. Τή νύχτα που συνέβη τό περιστατικό που διηγοίμαι, ήταν ή ώρα προχωρημένη και στη σάλα δέν άπόμεινε κανένας πιά, δέν άντηπούσε κανένα βήμα ως πέρα στην πλατεία του 'Αγίου Μάρκου, ή όποια εφάνταζε μ' όλη την νυχτερινή της λαμπρότητα. Δέν είχα παρά νά την διασχίσω γιά νά πάω σπίτι μου, δέν έφευγα όμως γιαντι ήμουν περιεργος νά ιδώ που θά κατέλυγε ή μέθη του σιωπηλού έκείνου ανθρώπου, ό όποιος εξακολουθούσε ν' άδειάζη άπανοτά τό ποτήρι. "Η τρεμουλία τών χειρών του είχε μεγαλώσει, τό οινόπνευμα έφερονε τ' άποτελέσματά του. "Ημουν βέβαιος πώς ό άνθρωπος αυτός, μόλις έδοκίμαζε νά σηκωθεί, θά σωριάζονταν χάμω σαν μία άψηχη μάζα.

Και όμως δέν σωριάστηκε. Τόν είδα έξαφνα νά σηκώνεται, νά πληρώνη τό γκαρσόνι, νά μαζεύη κάτι φύλλα χαρτί που ήσαν σκόπια μπροστά του και όστερα, με μιάν άπίστευτη δύναμη θελήσεως, νά κατευθύνεται προς την πόρτα, χωρίς νά τρεκλίζη, σαν νά εκινείτο αυτόματως. "Ημουν περίεργος νά ιδώ πώς θά κατάρσωνε νά περπατήσει στον δρόμο, και γιά νά παρακολουθήσω τό θέμα, πλησίασα στό παράθυρο. Τό γκαρσόνι έκανε τό ίδιο. "Ο μεθυμένος βροσκότανε τώρα στην πλατεία. Κατ' άρχάς έβρίδισε ίσια, όστερα σιγά σιγά άρχισε νά κάρνη άνυσχυμικές λοξοδομίες, και στό τέλος άρχισε νά περπατῆ έντελώς σαν μεθυμένος. "Ως τόσο, σέ λίγο έστριψε σέ κάποιο στενό και έξηφρανίσθη. "Ηταν καρός τό φύγο. Τήν στιγμή που έβγαίνα τό υαί μου έπεσε σέ κάτι φύλλα χαρτί.

"Ηταν άσφαλώς εκείνα που είχε μαζέψει ό μεθυμένος και που από τη ζάλη του τού είχαν πέσει. Είδα ότι ήσαν γραμμία. Τι νά έλεγαν τάχα ; Θά έρχεστε ίσως νά τά σκίσω χωρίς νά τά διαβάσω ή νά τά παραδώσω στό γκαρσόνι ; "Η σκηνή όμως στην όποιαν είχα παραστεί είχε έξάψει σέ άφάνταστο βαθμό την περιεργιά μου. Μόλις γύρισα στό σπίτι μου δέν μπορούσα ν' άντισταθώ στόν πειρασμό. Τά διάβασα όχι με μεγάλη δυσκολία γιαντι ήσαν άρχετά ευανάγνωστα. "Αποτελούσαν ένα γράμμα, του όποιου έλειπε ένα μέρος, και τό γράμμα αυτό άπευθύνετο σέ μία γυναίκα : «...Γιαντι μ' έφερες εδώ ; Γιαντι θέλησες νά σπάσης τους δεσμούς που μās ενώναν με τη ζωή ; Γιαντι θέλησες γιά τόν έρωτά μας, αυτή την μοιραία, την φοικτην αυτή μόνωση ! Γιαντι δέν άρκέσθησες στην παλιά ευτυχία μας και θέλησες νά δώσης ένα νέο πλαίσιο ; "Α ! "Ιουλιέττα, θυμήσου τις μέρες μας εκεί πέρα ! Θυμήσου την άγια μοίρα που μās έκανε νά συναντηθούμε και την έκσταση που νοιώσαμε όταν καταλάβαμε ότι αγαπιόμαστε ! "Α ! πώς ενώσαμε τότε τις ελπίδες μας, τους πόθους μας, τη δύναμη μας !. Αισθανόμαστε ότι είμαστε κύριοι της μοίρας μας. Θυμήσου "Ιουλιέττα, με τι χαρά δινόμαστε στην άγάπη μας, όταν τελειώναμε τις ταπεινές άσχολιές της ζωής ! "Ηταν μιá άγάπη που μās έκαμνε ν' άκτινοβολούμε δλόκληροι από ευτυχία. Γιαντι την εσόντριψες με τά τρελλά χέρια σου ; Γιαντι μ' έφερες εδώ, "Ιουλιέττα ; "Ενώ κοιμάσαι στό κρεβάτι σου, βρίσκομαι σ' αυτό τό μοναχικό καφενείο όπου ετοιμάζομαι νά κάνω την μοιραία πράξη. Ζητώ από τά ποιά που έχω μπροστά μου νά μου δώσουν τό φρικτό θάρρος που μου χρειάζεται. Δέν έχω πιά τη δύναμη νά ζήσω και γυρνώ τη δύναμη νά πεθάνω. Και όμως δέ θά εινε πράμα δύσκολο

... 'Απεγνωσμένα ζητώ τό φρικτό θάρρος...

Στό μέρος αυτό υπήρχε μιá μεγάλη μελανία που έκαμνε τις γραμμές αδιάβαστες, όστερα τό γράμμα εξακολουθούσε ως έξης :

«...Σ' αυτή τη καταραμένη πόλι ήλθαμε όταν άρχισες νά συχάινεσαι τη ζωή που εκάμνε. Μās εμπόδιζε, έλεγες, ν' άνήκωμε έντελώς ό ένας στόν άλλον. Μās εμπόδιζε ν' άλληγογοιοιοούμε τελείως, ως τά μονοκίωτερα βήθη μας. "Ηθελες μιá άπόλυτη μόνωση νά περιβάλλη τόν έρωτά μας. Τό ήθελες και σέ υπήκουσα. Κλειστήκαμε μέσα σ' ένα σπίτι οι δύο μονάχοι, και δέν κάμναμε τίποτε άλλο πιά παρά νά παρατηρή νά κατασκοπεύη ό ένας τόν άλλον, στις πιό άσημαντες πράξεις μας, στους γουφώτερους διαλογισμούς μας.

"Ω τι φρικτό παιγνίδι και με τι τρέλλα τό παίζαμε ! Πόσο γλήγορα ήρθε εκείνο που ήθελες, πόσο γλήγορα γνωριστήκαμε ως τά βήθη ! "Εγώ σου εφανέρωσα όλην την μετριότητα, όλες τις μοιραίες ταπεινότητες της ανθρώπινης ψυχής μου, και σ' δέν μπόρεσες νά μου κρύψης την γυναικεία σου φιλαρέσκεια τόν φρικτό σου έγωισμό και της επιπολαιότητά σου ! "Γνώρισα όλα τά ελαττώματα της καρδιάς σου, όπως και όλα της όμορφιάς σου τά ελαττώματα. "Όσο έπινα εγώ νά είμαι γιά σένα ό,τι άλλος ήμουν, τόσο εσύ γνώσουν ό,τι πράγματι είσαι. Δέν όπτηχε άλλον μεταξύ μās ό πέπλος εκείνους της ψευδαισθητικής επάνω στόν όποιον εινε κέντημένες οι θειες πλάνες του έρωτος. Χωρίς τις πλάνες αυτές, δέν μπορεί νά ζήση κανείς, "Ιουλιέττα, και γ' αυτό πεθαίνω.

"Ως τόσο, πριν πεθάνω θέλησα νά σέ ξαναϊδώ γιά τελευταία φορά όπως ήσουν όταν σ' αγάπησα. "Ισως, την ύπέρτατη αυτή ώρα στους καπνούς της μέθης που θά μου δώσουν τά ποιά, ίσως μου εμφανισθής τέτοια που ήσουν, πριν σέ γνωρίσω καλά, πριν σέ γνωρίσω ως τό βήθος. Είθε νά πάρω μαζί μου στό θάνατο την θεία εικόνα εκείνης που όπτηχες γιά μένα, της "Ιουλιέττας του έρωτός μου, του πόθου μου, της ευτυχίας μου. Αθριο, στό παγωμένο μου πρόσωπο, θά μπόρεσης ίσως νά διαβάσης αν ή ευχή μου πραγματοποιήθηκε ή αν τά σκοτεινά νερά δέν τύλιξαν στό ύδρα τους σάβανα παρά μιάν άπεγνωσμένη άποτυχία...

"Όταν τελειώσα τό διάβασμα του παραξενου και τραγικού αυτού γραμμάτος, πλησίασε στό παράθυρο και τό άνοιξα. "Ηταν μιá γλυκειά νύχτα, άστροφώτιστη. Τά νερά του καναλιού ήχοϋσαν μ' ένα απαλότατο φλοίσβιμα. Κρότος κανένας δέν ετάραζε την άπέραντη σιωπή της κοιμισμένης Βενετίας, όπου ένας άκόμη άπελπισμένος έραστής, είχε γιά πάντα ίσως κοιμηθῆ ! . . .

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Στό βιβλιοπωλείο

"Η δεσποινίς νεοπλούτου.— "Ηθελα κανένα βιβλίο !
 "Ο βιβλιοπώλης.— Τίποτα έλαφρό ;
 "Η δεσποινίς νεοπλούτου.— "Α ! δέν με νοιάζει γ' αυτό. "Ας εινε και β α ρ υ. "Εχω μαζί μου τόν όπτηρη μου...

Μεταξύ φίλων

Γιάργος.— Τάμαθες ; "Η γυναίκα του Παύλου έπεσε χθές τό βράδυ στό θάλασσα.
 Κώστας.— Βρε την κακομοίρα !
 Γιάργος.— Και την έσωσε ένας ψαράς...
 Κώστας.— Βρε τό φουκαρά τόν Παύλο !

"Όταν γύρισα σπίτι μου τά διάβασα...